

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Za Dašice zdravější, spolek, IČ 26657279**
sídlem Družstevní 473, 533 03 Dašice
zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 4 – Vinohrady

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. MZP/2018/550/1533,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 17. 9. 2018, č. j. KrÚ 63646/2018/OŽPZ/PI, kterým byla podle

ust. § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci povolení trvalého provozu vyjmenovaných zdrojů znečišťování ovzduší provozovaných společnostmi KATAFORESIS CZ, s. r. o., pod názvem „Kataforesní linka v Dašicích“, tedy řízení ukončeného vydáním rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/2014/OŽPZ/PI, jež bylo vydáno dle § 13 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, v platném znění (dále jen „zákon č. 201/2012 Sb.“). Touto změnou bylo žalované rozhodnutí změněno tak, že část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla nahrazena novým textem, který obsahoval závěr o zamítnutí žádosti o obnovu řízení ze dne 28. 2. 2017 ve věci povolení trvalého provozu vyjmenovaných zdrojů pod názvem „Kataforesní linka v Dašicích“, ukončeného vydáním již zmíněného rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje jako správního orgánu I. stupně ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/2014/OŽPZ/PI (dále jen „rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 26. 8. 2014“ nebo jen „rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014“). V nezměněné části bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným rozhodnutím potvrzeno.

2. Žaloba po úvodním popisu přehledu vývoje celé věci zahrnuje žalobní body v části II. žaloby. V těchto žalobních bodech v podstatě žalobce poukazuje na důvody, které podle jeho názoru jsou podstatné pro nařízení obnovy řízení, ukončeného vydáním již zmíněného rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 26. 8. 2014 ve věci povolení trvalého provozu vyjmenovaných zdrojů znečištění pod „Kataforesní linka v Dašicích“. Za tento důvod je nutné podle názoru žalobce považovat skutečnost, že „Kataforesní linka v Dašicích“ byla povolena a provozována bez toho, že by byl posouzen její vliv na životní prostředí a zdraví (tzv. EIA), žalobce tvrdí, že *„EIA pořád neproběhla“*. Žalobce tvrdí zároveň, že tuto námitku nemohl uplatnit, a když se domáhal vstupu do řízení, ukončeného již zmíněným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014, tak jeho odvolání *„v důsledku striktní aplikace ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu bylo zamítnuto“*. Jeho opožděné odvolání ze dne 28. 2. 2017 proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ve zmíněné věci ze dne 26. 8. 2014 bylo ale zároveň vyhodnoceno jako žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu, poté byl správními orgány zvolen formalistický přístup, kdy nejprve správní orgán uznal, že předchozí rozhodnutí o povolení trvalého provozu „Kataforesní linka v Dašicích“ ze dne 26. 5. 2014 bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 6 A 256/2011-67, zrušeno, ale poté správní orgány zaujaly *„formalistický přístup“* k tomu, že tento rozsudek nemá žádný vliv do reálného života. Ale podle žalobce naproti tomu dochází k *„denegatio iustitiae“*. Žalobce poté v další části žaloby uvádí polemiku s obsahem rozhodnutí žalovaného v části, kdy žalovaný se vyjádřil k důvodům návrhu na obnovu řízení. Konstatování žalovaného o tom, že pokud ve spisu nebyly určité podklady a povolení z roku 2014 na ně ani neodkazoval ve svém výroku, tak prostě podklady nebyly, tak ale krajský úřad nemohl povolit trvalý provoz zařízení, o kterém neměl *„žádné údaje, žádné podklady“*. Žalobce poukázal dále na skutečnost, že ve věci jako úřední osoba rozhodoval Ing. R. P. za správní orgán I. stupně, který v Oznámení o zahájení správního řízení o povolení obnovy správního řízení a v rozhodnutí o povolení obnovy tohoto řízení ze dne 14. 8. 2017 konstatoval, že bylo zrušeno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, tedy poukázal na souvislost s výše zmíněným zrušeným rozhodnutím rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016. Dále žalobce stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukázal na údajné vadné

vedení spisu, když v něm nebyl založen podklad svědčící o zrušení předchozího rozhodnutí o povolení provozu kataforesní linky ze dne 16. 5. 2010 a navazujícího rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2011. Žalobce stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukázal na souvislost se zmíněným rozsudkem Městského soudu v Praze a důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, tedy že závěr posuzování EIA měl být podkladem pro vydání rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 4. 2014, kterým byl povolen zkušební provoz zmíněné kataforesní linky v řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal, k tomu žalobce citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016 závěr o nutnosti vydání příslušného stanoviska EIA dle zákona č. 100/2001 Sb. a v závěru žaloby navrhl pro případ, že by se soud „zabýval dobrou vírou účastníka řízení – žadatele, nebo jednání prvostupňového orgánu“, aby bylo přihlédnuto i k údajnému úmyslnému opomenutí žalobce – účastníka řízení. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím - minimálně implicitně - námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho*

prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“

6. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek

NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolností každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

9. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námítky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

10. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
11. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a

odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

12. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkollem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“*
13. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlédnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
14. Ze správního spisu a z nesporných tvrzení účastníků vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

15. Dne 12. 6. 2007 společnost KATAFORESIS CZ, s. r. o., požádala podle zákona č. 86/2002., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon č. 86/2002 Sb.“), o povolení trvalého provozu „Kataforesní linka v Dašicích“ a úpravy technologie této linky. Krajský úřad Pardubického kraje jako správní orgán I. stupně dne 25. 6. 2007 vydal rozhodnutí, kterým byl povolen tento trvalý provoz „Kataforesní linka v Dašicích“, přičemž toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně a navazující rozhodnutí žalovaného, jimž bylo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítnuto, zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 3. 2011, č. j. 8 A 165/2010-162, když důvodem pro zrušení těchto rozhodnutí byla skutečnost, že záměr kataforesní linky nebyl posouzen postupem podle zákona č. 100/2011 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí (EIA). V řízení o zmíněné žádosti o povolení provozu zmíněné kataforesní linky však nebylo pokračováno, neboť došlo ke změně právní úpravy, protože zákon č. 86/2002 Sb. byl nahrazen novou právní úpravou, a to zákonem č. 201/2012 Sb., a řízení o původní žádost společnosti KATAFORESIS CZ, s. r. o., bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 3. 2017 zastaveno. Podle nové právní úpravy (zákon č. 201/2012 Sb.) byla společnost KATAFORESIS CZ, s. r. o., jako provozovatel zmíněné linky, povinna požádat o změnu povolení provozu nebo o nové povolení do dvou let od nabytí účinnosti tohoto zákona (§ 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb.). V nově vedeném řízení již podle této nové právní úpravy byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně, tedy Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 4. 2014 v řízení, jehož obnovy se právě žalobce domáhá, povolen zkušební provoz kataforesní linky. Žalobce podal proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, ze dne 26. 8. 2014, jímž byl povolen trvalý provoz kataforesní linky, dne 28. 2. 2017 odvolání podle § 74 správního řádu, a to společně s paní V. M., když odvolatelé měli za to, že byli opomenutými účastníky řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno. Žalovaný toto odvolání zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu, a to z důvodu, že uplynula objektivní lhůta 1 roku od doručení rozhodnutí posledního z účastníků, stanovená pro odvolání při neoznámení rozhodnutí dle § 84 odst. 1 správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že toto odvolání bylo možné podat nejpozději do 26. 8. 2015, tedy toto odvolání považoval za opožděné. Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v níž se domáhal nejen zrušení tohoto rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání z důvodu opožděnosti, ale zároveň podal i žalobu proti již zmíněnému rozhodnutí o povolení kataforesní linky ze dne 26. 8. 2014, které bylo vydáno ve správním řízení, jehož obnovy se právě žalobce domáhal, a právě v daném soudním řízení je předmětem rozhodování soudu žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu tohoto řízení.
16. O této předchozí žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí opožděného odvolání a proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 8. 2014 zdejší krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 28. 3. 2018, č. j. 52 A 62/2017-49, když zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2017, kterým bylo zmíněné odvolání zamítnuto žalovaným pro opožděnost a v části žaloby, ve které žalobce brojil proti zmíněnému rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje jako správního orgánu I. stupně ze dne 26. 8. 2014, byla tato předchozí žaloba odmítnuta. Proti tomuto předchozímu rozsudku zdejšího krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018-45 zamítl a potvrdil tak závěr žalovaného a krajského soudu o tom, že zmíněné odvolání proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2014 o povolení kataforesní linky bylo opožděné a zároveň byl potvrzen závěr zdejšího krajského soudu o

tom, že žaloba v části směřující proti tomuto rozhodnutí ze dne 28. 6. 2014 byla nepřipustná a soud ji tak správně podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

17. Přes uvedené skutečnosti se žalobce domáhá obnovy řízení, v němž bylo toto již zmíněné rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 vydáno. Za žádost na obnovu řízení, které bylo ukončeno již zmíněným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014, považovaly správní orgány správně v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 s.ř. výše uvedené opožděné odvolání žalobce a paní M. ze dne 28. 2. 2017, přičemž tato žádost byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17. 9. 2018 ve spojení se žalovaným rozhodnutím zamítnuta. Jako důvod pro obnovu zmíněného řízení uvedl žalobce tvrzení, že v podkladech pro vydání provozu kataforesní linky ze dne 26. 8. 2014 chybí posouzení vlivu na životní prostředí dle zákona o EIA a v této souvislosti poukázal na skutečnost, že předchozí rozhodnutí o povolení trvalého provozu kataforesní linky v Dašicích, vydaném Krajským úřadem Pardubického kraje dne 26. 5. 2010 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2011 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 6 A 256/2011-67, a to právě z důvodu, že povolení k provozu „kataforesní linky“ musí předcházet řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném 31. 3. 2015 (dále též „jen zákon o EIA“). Tuto skutečnost uvedl žalobce i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla jeho žádost žalobce o obnovu řízení zamítnuta, a uvádí ji i v žalobě.
18. Protože tento důvod žádosti o obnovu řízení byl předmětem rozhodování správních orgánů, bylo podstatné pro rozhodnutí soudu, jakým způsobem se s tímto důvodem žádosti o obnovu řízení, uplatněné v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vypořádaly správní orgány, zejména pak žalovaný. Oba správní orgány vycházely z názoru, že Městským soudem v Praze zmíněným rozsudkem zrušené předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 5. 2010 nebylo podkladem řízení, v němž bylo vydáno další rozhodnutí o povolení trvalého provozu kataforesní linky ze dne 26. 8. 2014, jehož obnovy se žalobce domáhal. Zrušení tohoto předchozího rozhodnutí podle názoru žalovaného nemohlo zásadním způsobem ovlivnit vedení řízení o povolení k trvalému provozu, jehož obnovy se žalobce domáhal, a to ani v případě, že by podkladem obnovovaného řízení bylo. Žalovaný poukázal zejména na další rozhodnutí, která byla v mezidobí, tj. od roku 2010 do roku 2014 vydána, a to rozhodnutí ze dne 5. 5. 2011, o změně stavby kataforesní linky z důvodu ekologizace kataforické linky, dále rozhodnutí ze dne 11. 9. 2013 o povolení provozu po změně na odlučovači po provozní nehodě a konečně rozhodnutí ze dne 25. 4. 2014 o povolení zkušebního provozu kataforické linky po ekologizaci. Předchozí, soudem zrušené rozhodnutí, bylo vydáno podle zákona č. 86/2002 Sb., ale rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 již bylo vydáváno podle nové právní úpravy, a to podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Správní orgán I. stupně právě v souvislosti s novou právní úpravou po zrušení předchozích rozhodnutí o povolení k provozu kataforesní linky ze dne 21. 9. 2016 a 20. 5. 2011 zmíněným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 6 A 256/2011-67, toto řízení zastavil, když bylo vedeno podle právní úpravy ochrany ovzduší účinné do 31. 8. 2012 a žádost společnosti KATAFORESIS CZ, s. r. o., o povolení tohoto provozu považoval za zjevně bezpředmětnou. Nové rozhodnutí o povolení trvalého provozu kataforesní linky po změně právní úpravy, tedy podle zmíněného zákona č. 201/2012 Sb., bylo dne 26. 8. 2014 vydáno podle nové právní úpravy, přičemž vydání tohoto rozhodnutí předcházela

další související rozhodnutí, tedy již zmíněné rozhodnutí o změně stavby kataforesní linky z důvodu ekologizace kataforické linky ze dne 5. 5. 2011, rozhodnutí o povolení provozu po změně na odlučovači po provozní nehodě ze dne 11. 9. 2013 a zejména pak již zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 4. 2014 o povolení zkušebního provozu kataforické linky po ekologizaci. Tyto skutečnosti, zejména důvody, proč bylo postupováno podle nové právní úpravy dle zákona č. 201/2012, žalovaný uvedl zároveň ve svém rozhodnutí, jehož zrušení se žalobce domáhá žalobou, poukázal i na skutečnost, že rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014 o povolení trvalého provozu kataforické linky bylo „*konečným krokem, který završil sled správních aktů, které v souvislosti s ekologizací kataforické linky proběhly*“, přičemž zejména poukázal na zjišťovací řízení dle zákona o EIA včetně závěru zjišťovacího řízení ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9599/EM11, podle něhož nemá záměr týkající se uvedené stavby významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o EIA, dále se jednalo o rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 5. 2011, jímž bylo vydáno povolení ke změně stavby velkého zdroje znečišťování ovzduší, a rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 25. 4. 2014, kterým byl povolen zkušební provoz kataforické linky. V řízení, jehož obnovy se žalobce domáhá, tedy bylo postupováno podle nové právní úpravy s tím, že předchozí rozsudek Městského soudu v Praze nemohl být podkladem pro vydání nového rozhodnutí v řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal.

19. Se závěry žalovaného se krajský soud ztotožnil.
20. Za zcela zásadní a podstatný považuje krajský soud závěr žalovaného uvedený na straně 23 žalovaného rozhodnutí, ve kterém žalovaný poukázal na skutečnost, že zmíněným rozsudkem Městského soudu v Praze byla pouze deklarována nutnost posoudit kataforickou linku jako celek dle zákona o EIA, avšak samotný požadavek na posouzení kataforické linky jako celku podle zákona o EIA uplatnil žalobce již v roce 2010 v předchozím řízení, v němž byla vydána i zmíněná rozhodnutí, zrušená Městským soudem v Praze. Proto žalovaný dospěl správně k závěru, že požadavek na posouzení záměru jako celku dříve neznámou skutečností nebyl, a nemůže být důvodem k obnově řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Navíc, jak vyplývá i z žalovaného rozhodnutí a z přehledu vývoje celého případu podrobně v něm popsaného, nové rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 již bylo vydáno podle zcela jiné právní úpravy a tomuto rozhodnutí předcházelo mimo jiné i zjišťovací řízení dle zákona o EIA a další navazující rozhodnutí, zejména pak povolení zkušebního provozu kataforické linky, které byly vydáno v souladu s ustanovením § 13 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb., tedy podle zcela jiné právní úpravy, než která platila v době vydání předchozích, Městským soudem v Praze zrušených rozhodnutí (strana 13 a násl. žalovaného rozhodnutí, dále zejména závěry žalovaného na straně 23 a násl. žalovaného rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje). Tyto zcela jasné závěry žalovaného žalobce v žalobě nezpochybnil, zejména nezpochybnil skutečnost, že nové rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 bylo vydáváno již podle nové právní úpravy a podle této nové právní úpravy bylo řádně v nově vedeném řízení postupováno, zejména však žalovaný nezpochybnil zcela jasný závěr žalovaného o tom, že samotný požadavek na posouzení kataforické linky jako celku podle zákona o EIA uplatnil žalobce již v roce 2010 v předchozím řízení a není tak dán důvod podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu k povolení obnovy řízení.

21. Podle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže
 - 1) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - 2) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
22. K tomu, aby správní orgán byl povinen nařídit obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu musí být tedy kumulativně splněny tyto zákonné podmínky:
 - 1) musí být uplatněny dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení,
 - 2) účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit
 - 3) tyto důkazy a skutečnosti mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
23. Jestliže některá z těchto tří podmínek není splněna, není správní orgán již povinen nic dalšího zkoumat a návrh na povolení obnovy řízení zamítne (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 2 Ads 22/2009-83). Obnova řízení je institut správního práva, který primárně směřuje k nápravě skutkových nesprávností (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74).
24. Samotná obnova řízení se skládá ze dvou samostatných kroků, tedy v prvním kroku o povolení či nařízení obnovy správní orgán zkoumá, zda jsou splněny zákonné podmínky pro obnovu řízení, ale neposuzuje napadené rozhodnutí, tedy nejdříve je rozhodnuto nařídí-li se či nenařídí obnova řízení, a až správní orgán obnovu nařídí, nastává druhý krok, kdy se teprve rozhoduje o podstatě věci, o níž již bylo původně rozhodnuto a vydáním nového rozhodnutí v obnoveném řízení se původní řízení ruší. V každém případě však povolení obnovy řízení se děje výhradně za splnění podmínek stanovených v § 100 odst. 1 správního řádu a obnova řízení neslouží jako další instance po pravomocném skončení řízení, ale jako mimořádný prostředek je určena výlučně k nápravě závažných pochybení při zjišťování skutkového stavu.
25. V daném případě však žádný z uvedených důvodů pro obnovu řízení naplněn nebyl, když nebyly splněny zákonné podmínky pro obnovu řízení, přičemž krajský soud se zcela shoduje se závěry žalovaného již výše zmíněnými. Již výše zmíněná předchozí rozhodnutí nebyla podkladem a nemohla být podkladem nově vydaného rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 v řízení, jehož obnovy se žalobce domáhal, nové rozhodnutí bylo vydáno již podle zcela jiné právní úpravy a v souladu s touto právní úpravou, což žalobce ani v žalobě nenapadl a nepopřel. Zároveň požadavek na posouzení kataforické linky jako celku podle zákona o EIA byl uplatněn v řízení vedeném podle předchozí právní úpravy, která v době vydání rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 již neplatila a byl žalobci tento požadavek znám, když ho uplatnil již v roce 2010, jak žalovaný uvedl na straně 23 žalovaného rozhodnutí, přičemž tento závěr žalovaného žalobce nenapadl a ani nepopřel žádnou námitkou ani v žalobě.

Žalobce tak pouze polemizuje s názory žalovaného a jeho argumentace není schopná vyvrátit zmíněné závěry, o které se opírá žalované rozhodnutí.

26. Další námitky žalobce, které obsahují tvrzení o tom, že správní orgán I. stupně nemohl povolit trvalý provoz zařízení, že k tomu neměl žádné podklady, dále že správní spis byl veden vadně, dále námitka, že „*soudem zrušené povolení TP z roku 2010 bylo podkladem pro vydání povolení z roku 2014*“ (část B, II. žaloby), nemohou být považovány za skutečnosti rozhodné pro obnovu řízení, ale jedná se v podstatě o námitky, které směřují věcně proti rozhodnutí o povolení trvalého provozu kataforické linky ze dne 26. 8. 2014, přičemž těmito námitkami žalobce v podstatě účelově obchází institut řádného odvolání proti tomuto rozhodnutí a v případě zamítnutí tohoto odvolání pro nedůvodnost existuje institut žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví (§ 61 a násl. s.ř.s.), protože se jedná o věcné námitky proti tomuto rozhodnutí, které však žalobce mohl a měl uplatnit v řádně podaném odvolání proti zmíněnému rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014, a v případě neúspěchu v odvolacím řízení mohl uplatnit své námitky i v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
27. Skutečnost, že žalobce podal své odvolání opožděně a zároveň se domáhal zrušení I. stupňového rozhodnutí ze dne 28. 6. 2014 přímo u soudu, aniž by vyčerpal řádné opravné prostředky, a žaloba byla odmítnuta v této části jako nepřipustná, nemohou obstát jako důvody pro obnovu řízení a nemohou být důvodem pro to, aby se jimi krajský soud věcně zabýval, když v daném případě soud posuzoval pouze důvodnost žalobcem uplatněného návrhu na obnovu řízení. V případě žalobního bodu, který je uveden v části II. C žaloby, námitka v něm uvedená byla uvedena pro případ, že by se soud zabýval dobrou vírou účastníka řízení, v daném případě se touto dobrou vírou krajský soud nemusel zabývat, protože tato skutečnost nebyla předmětem rozhodování správních orgánů, tedy nemohla být předmětem rozhodování ani krajského soudu, když krajský soud nemůže nahradit úvahu správního orgánu, která byla uvedena v žalovaném rozhodnutí, a důvodem pro zamítnutí žádosti o obnovu řízení nebyla ochrana dobré víry jiného účastníka správního řízení.
28. Protože žaloba nebyla důvodná a musel ji zdejší soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 13. října 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu